

«ΕΝΑ ΚΑΤΑΙΓΙΣΤΙΚΟ ΑΦΗΓΗΜΑ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΚΛΗΡΟ, ΑΛΛΑ
ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ...» –WASHINGTON POST

ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ
Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΙΚΗ...

Ο ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΗΣ

MARK ALLEN SMITH

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο πελάτης καθόταν στο έξι τετραγωνικών δωμάτιο κοιτώντας έναν μεγάλο καθρέφτη διπλής όψης με θέα το πηχτό σκοτάδι. Το ηχητικό απόσπασμα ενός νευρικού γέλιου που το διέκοπτε διαρκώς ένας ξερόβηχας ακουγόταν από τα ηχεία στους τοίχους, όμως ο ίδιος δεν μπορούσε να το ακούσει καθώς φορούσε τις ωτοασπίδες που του είχαν αφήσει.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Έντεκα και είκοσι μετά μεσημβριάν. Βρισκόταν εκεί τρεις ώρες και ήδη σιγόπινε το δεύτερο ουίσκι. Το δίχως παράθυρα δωμάτιο είχε επένδυση από παλιό ξύλο με ανοιχτό γκρι φινιρίσμα και ακριβά έπιπλα. Η καρέκλα ήταν Arne Jacobsen, ενώ το χαλί περσικό, αντίκα. Το επιχρωμιωμένο μπαρ διέθετε ακριβά ποτά, ένα πινό νουάρ και ένα κρασί Sancerre μέσα σε σαμπανιέρα. Από το ταβάνι κρέμονταν τέσσερα κωνικά επινικελωμένα φωτιστικά, και τα χαρακτικά στα κρυστάλλινα ποτήρια του ουίσκι αιχμαλώτιζαν το φως σχηματίζοντας υπέροχα αστεροειδή σχέδια. Στο χαμηλότερο ράφι του μπαρ, στην μπροστινή πλευρά ενός DVD recorder αναβόσβηνε ένα κόκκινο φωτάκι.

Ο πελάτης ήταν επικεφαλής ασφαλείας μιας μεγάλης αμερικανικής εταιρείας κατασκευής ηλεκτρονικών συστημάτων. Δεν έβγαζε αρκετά χρήματα ώστε να είναι εξοικειωμένος με τέτοιες πολυτέλειες, σε αντίθεση με τους εργοδότες του οι οποίοι περίμεναν να τους τηλεφωνήσει. Χρειάστηκε μία εβδομάδα έρευνας και δικτύωσης για να οριστεί η συνάντηση σ' ένα εστιατόριο στη Μικρή Ιταλία με ένα άψογα ντυμένο και εξαιρετικά περιποιημένο αφεντικό της Μαφίας ονόματι Κάρμινε Ντελανότε, που τον ανέκρινε συνοδεία ενός μπουκαλιού Barolo και δύο διπλών εσπρέσο, πριν του δώσει τελικά τον διαδικτυακό κωδικό και το όνομα του Γκάιγκερ, αν και, όπως άφησε να εννοηθεί, επρόκειτο για ψευδώνυμο. Ο κωδικός τού επέτρεψε την πρόσβαση στον ιστότοπο του Γκάιγκερ, το DoYouMrJones*.com, και χρησιμοποιώντας τον Ντελανότε ως σύσταση είχε επιταχύνει τις διαδικασίες. Νωρίτερα την ίδια μέρα ο πελάτης είχε απαγάγει από ένα γκαράζ τον στόχο του –τον Μάθιου Γκαντ, υπάλληλο στο Τμήμα Έρευνας και Ανάπτυξης της εταιρείας του– και, ακολουθώντας οδηγίες, τον έφερε σ' αυτό το αδιάφορο διώροφο κτίριο στην οδό Λάντλοου.

Όταν ο πελάτης συνάντησε επιτέλους τον Γκάιγκερ, σε τούτο το δωμάτιο, το πρώτο πράγμα που παρατήρησε ήταν ότι ο τελευταίος βλεφάριζε σπάνια. Ο πελάτης περηφανευόταν για την ψυχραιμία του, όμως ο Γκάιγκερ τού προκαλούσε νευρικότητα. Ο μεταξένιος, επίπεδος τόνος της φωνής και η σωματική του ακινησία ενέτειναν το συναίσθημα αυτό. Είχε σκιστά γκρίζα μάτια και πρόσωπο με έντονα χαρακτηριστικά, γεμάτο γωνίες. Το σώμα του έδειχνε γεροδεμένο και γυμνασμένο, ίσως επειδή έκανε τζόκινγκ ή κάποια πολεμική τέχνη. Και η στάση του σώματός του είχε μια ελαφριά κλίση, λες και ο σκελετός του ενσωμάτωνε τη βαρύτητα με κάποιον ιδιαίτερο τρόπο.

* Σ.τ.Μ.: Στίχος από το τραγούδι του Bob Dylan «Ballad of a Thin Man». Το επώνυμο «Τζόουνς» είναι πολύ συνηθισμένο στις ΗΠΑ. Εδώ χρησιμοποιείται για να χαρακτηρίσει γενικά τα θύματα των βασανιστηρίων.

Υπήρχε πραγματικά κάτι περίεργο σ' αυτόν τον τύπο –κι όμως μάλλον ήταν αναμενόμενο λαμβάνοντας υπόψη τη δουλειά που έκανε ο Γκάιγκερ. Ο πελάτης είχε ακούσει ένα σωρό ιστορίες. Ο Γκάιγκερ ήταν ένας παρανοϊκός που είχε κάνει χρόνια φυλακή· ένα κάθαρμα της Υπηρεσίας Εθνικής Ασφαλείας· ένας διεστραμμένος πλούσιος κληρονόμος που δεν το έκανε για τα χρήματα αλλά για την αδρεναλίνη. Το μόνο κοινό τους στοιχείο ήταν πως δεν είχε όμοιό του. Όταν έδωσαν τα χέρια, ο πελάτης είχε πει:

«Λένε ότι είσαι ο καλύτερος, και ευχόμαστε να αληθεύει. Οι προδιαγραφές που πιστεύουμε ότι έκλεψε ο Μάθιου αξίζουν εκατομμύρια.»

Ο Γκάιγκερ τον παρατηρούσε ανέκφραστος.

«Δεν μ' ενδιαφέρει τι εύχεστε», είχε πει, και έφυγε.

Για την πρώτη ώρα το δωμάτιο στην άλλη πλευρά του καθρέφτη ήταν σκοτεινό. Οι μόνοι ήχοι ήταν τα ξεσπάσματα του Μάθιου, όλο λεονταρισμούς και αγανάκτηση. Στη συνέχεια τα ψιθυριστά λόγια του Γκάιγκερ έφτασαν στα αυτιά του πελάτη μέσω των ηχείων σαν το μουρμουρητό κάποιου φαντάσματος.

«Μάθιου, σταμάτα. Δεν επιτρέπεται να μιλήσεις άλλο.»

Ήταν ο δυνατότερος ψίθυρος που είχε ακούσει ποτέ ο πελάτης. Κατόπιν άναψαν τα φώτα και μέσα από τον καθρέφτη διπλής όψης ο πελάτης είδε τον Γκάιγκερ γερμένο σ' έναν τοίχο στο γυμνό δωμάτιο, ντυμένο με μαύρο πουλόβερ και άνετο μαύρο παντελόνι. Το δωμάτιο ήταν καλυμμένο εξολοκλήρου με λευκό μουσαμά, ενώ δεκάδες εντοιχισμένα φώτα πλάτους οχτώ εκατοστών στους τοίχους και στο ταβάνι έκαναν όλες τις επιφάνειες να λάμπουν. Στον βορινό και στον νότιο τοίχο, στερεωμένες τριάντα εκατοστά χαμηλότερα από το ταβάνι, υπήρχαν αρκετές μικρές βιντεοκάμερες. Μετά από λίγο η όραση του πελάτη άρχισε να του παίζει παιχνίδια, με τις γωνίες του δωματίου να χάνονται σταδιακά, ώσπου ο Γκάιγκερ έμοιαζε πια

να αιωρείται, σαν μια μαύρη σιλουέτα παγωμένη σ' έναν φωτεινό, αλαβάστρινο πίνακα.

Στο κέντρο του δωματίου ο Μάθιου καθόταν σε μια αντίκα πολυθρόνα κουρέα –κόκκινο δέρμα, γυαλιστερό χρώμιο και πορσελάνη. Δεσμά με μεταλλικό πλέγμα συγκρατούσαν τη μέση, το στήθος, τους αστραγάλους και τους καρπούς του και με κάθε του κίνηση άστραφταν φωτεινά αστέρια στα διχτυωτά σχέδια. Το πρόσωπό του ήταν κάτωχρο, με δυο κόκκινες κηλίδες στα μάγουλα. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω, και ξυπόλυτος.

Για μισή ώρα ο Γκάιγκερ παρατηρούσε σιωπηλός τον Μάθιου, ξεκολλώντας από τον τοίχο ανά δέκα λεπτά για να κάνει τον γύρο του δωματίου μία φορά. Κούτσαινε ελαφρά, ωστόσο είχε καταφέρει να το ενσωματώσει στον μηχανισμό της κίνησής του, με αποτέλεσμα να μη μοιάζει με αναπηρία –έδειχνε φυσιολογικό, τουλάχιστον για τον ίδιο. Το επιφυλακτικό βλέμμα του Μάθιου τον ακολουθούσε σε κάθε κύκλο.

Ο Γκάιγκερ έσπρωξε την πολυθρόνα του κουρέα, που άρχισε να περιστρέφεται με αργό ρυθμό. Στη συνέχεια έφυγε και τα φώτα έσβησαν ξανά. Ακούστηκε ένα ηχητικό απόσπασμα, μια σειρά από ολιγόλεπτες βινιέτες. Ο πελάτης άκουσε έναμποτιλιάρισμα με πολλά κλάξον και λάστιχα που στρίγγλιζαν... μια γυναίκα να σιγοτραγουδά παράφωνα... μία και μόνη συγχορδία σε μια ξεκούρδιστη κιθάρα... ένα τηλέφωνο να κουδουνίζει επανειλημμένα, να σταματά, να κουδουνίζει ξανά... και τελικά το νευρικό γέλιο και τον βήχα. Στην αρχή ο Μάθιου είχε φωνάξει «γαμώ τον Θεό μου μέσα!», όμως στη συνέχεια παρέμεινε σιωπηλός. Στα μισά του ηχητικού αποσπάσματος ο πελάτης είχε φορέσει ξανά τις ωτοασπίδες.

Τώρα τα φώτα άναψαν ξανά καθώς ο Γκάιγκερ μπήκε στο δωμάτιο. Με τα χέρια στην πλάτη στάθηκε δίπλα στον Μάθιου, ο οποίος τον κοίταξε με απροκάλυπτη οργή. Ο πελάτης έβγαλε τις ωτοασπίδες.

«Μάθιου», είπε ο Γκάιγκερ, «κλείσε τα μάτια.»

Ο Μάθιου τον αγριοκοίταξε, παρ' όλα αυτά υπάκουσε.

«Λοιπόν. Φαντάσου ότι έχεις πέσει σ' ένα άδειο πηγάδι. Εί-
ναι θεοσκοτεινά. Δεν βλέπεις το παραμικρό. Το μόνο που α-
κούγεται είναι η ανάσα σου. Το σώμα σου πονάει. Ίσως έχεις
σπάσει τον αστράγαλο ή τον καρπό σου.»

Ο Γκάιγκερ παρέμεινε σιωπηλός για αρκετά δευτερόλεπτα,
σαν να ήθελε να σιγουρευτεί ότι ο Μάθιου μπορούσε να ακού-
σει την ανάσα του μέσα στο σκοτάδι της φυλακής του.

«Ο πόνος δημιουργεί ένα σωρό φωτεινά σημάδια πίσω απ'
τα κλειστά σου βλέφαρα. Στο στόμα σου γεύεσαι αίμα. Απλώνεις
το χέρι και ψαχουλεύεις τριγύρω. Το τοίχωμα είναι κρύο, υγρό
και λείο. Καμία ρωγμή ή εσοχή για να κρατηθείς. Μπορείς να φα-
νταστείς τον εαυτό σου στον πάτο του πηγαδιού, Μάθιου;»

Ο πελάτης ένιωσε ένα ρίγος στον σβέρκο του καθώς φα-
ντάστηκε ο ίδιος τον Μάθιου εκεί κάτω.

«Προσπαθείς να μείνεις ψύχραιμος. Αρχίζεις να καλείς σε
βοήθεια. Σκέφτεσαι *όλο και κάποιος θα μ' ακούσει*. Όμως μετά
από λίγο συνειδητοποιείς ότι μάλλον θα πεθάνεις εκεί κάτω.
Και μόλις η σκέψη περνάει απ' το μυαλό σου, κάτι μέσα σου
αρχίζει να πεθαίνει. Όχι κάτι από τη σάρκα αλλά από το πνεύ-
μα. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, Μάθιου;»

«Αφού σου είπα, ρε φίλε –δεν ξέρω τι θέλεις!»

«Μάθιου, είπα ότι δεν επιτρέπεται να μιλάς παρά μόνο να
γνέφεις καταφατικά ή αρνητικά. Θυμάσαι που σου το είπα;»

Ο Μάθιου κοίταξε τα μάτια που δεν βλεφάριζαν και έγνε-
ψε καταφατικά. Τα χέρια του Γκάιγκερ πρόβαλαν από την
πλάτη του κρατώντας ένα ζευγάρι ακουστικά κι ένα μικρόφω-
νο, και τα δύο ασύρματα. Φόρεσε χαλαρά τα ακουστικά στο
κεφάλι του Μάθιου.

«Sennheiser 650», είπε. «Τα προτιμώ από τα AKG. Η ε-
μπειρία που προσφέρουν είναι πολυεπίπεδη. Κλείσε τα μάτια,
Μάθιου.»

Ο Μάθιου το έκανε, με την ανάσα του να γίνεται ένας τραχύς αναστεναγμός, ενώ οι βολβοί των ματιών κινούνταν νευρικά πίσω απ' τα βλέφαρα.

Ο Γκάιγκερ σήκωσε το μικρόφωνο και άρχισε να τριγυρίζει μιλώντας ήρεμα. Στο μυαλό του πελάτη ήρθε ένας από εκείνους τους τηλεοπτικούς γκουρού αυτοβοήθειας –με τη διαφορά ότι το κοινό του ήταν μόνο ένα άτομο.

«Με ακούς καθαρά;» ρώτησε ο Γκάιγκερ.

Ο Μάθιου έγνεψε καταφατικά.

«Εντάξει. Λοιπόν, επιστρέφουμε στο πηγάδι, Μάθιου. Είσαι εκεί;»

Ο Μάθιου κατάπιε, με το καρύδι του λαιμού να ανεβοκατεβαίνει. Συγκατένευσε ξανά.

«Ωραία.» Η λέξη ακούστηκε στον πελάτη σαν χαμηλόφωνη προσευχή. «Είναι σημαντικό να πιστέψεις ότι βρίσκεσαι στο πηγάδι, Μάθιου, καθώς δεν πρόκειται για παιχνίδι του μυαλού. Είσαι εκεί κάτω κι εγώ αποτελώ τη μόνη σου διέξοδο. Είμαι το σκοινί που μπορεί να σε φτάσει και τα χέρια που θα σε τραβήξουν.» Ακούμπησε απαλά το χέρι του στον ώμο του Μάθιου· εκείνος σφίχτηκε. «Και το μόνο πράγμα που μπορεί να σου ρίξει το σκοινί είναι η αλήθεια.»

Ο πελάτης έγειρε προς τον καθρέφτη.

«Είναι πολύ όμορφο πράγμα –η αλήθεια. Το μοναδικό τέλειο δημιούργημα του ανθρώπου. Και την καταλαβαίνω όταν την ακούω. Δεν είμαι ιδιαίτερα διαισθητικός ή διορατικός, όμως έχω ακούσει τόσο πολλά ψέματα, που καταλαβαίνω πότε λέγεται μια αλήθεια.»

Ο Γκάιγκερ έσκυψε προς το πρόσωπο του Μάθιου, και ο πελάτης είδε τις αρθρώσεις στο σαγόνι του τελευταίου να σφίγγονται από την αγωνία.

«Ο Τοσκανίνι έλεγε ότι μπορούσε να αντιληφθεί αν μια χορδή σ' ένα βιολί σε ολοκληρη την ορχήστρα, ήταν ξεκούρδια. Η ακουστική του οξύτητα δεν ήταν τέλεια, αλλά είχε α-

κούσει τόσα εκατομμύρια νότες, ώστε μπορούσε αμέσως να καταλάβει τι ήταν αλήθεια και τι όχι.» Ο Γκάιγκερ πήρε ανάσα. «Γι' αυτό, Μάθιου –μη μου πεις ψέματα.»

Τα ρουθούνια του Μάθιου τρεμόπαιζαν σαν του πουλαριού που μυρίζει καπνό. Ο Γκάιγκερ πλησίασε κι άλλο, έτσι το μόνο που χώριζε τα χείλη του από του Μάθιου ήταν το μικρόφωνο.

«Άκουσες τι είπα; *Μη μου πεις ψέματα!*»

Η ηχητική επίθεση μέσω των ακουστικών έκανε το κεφάλι του Μάθιου να αναπηδήσει τόσο έντονα, που ο πελάτης νόμιζε ότι θα σπάσει τον λαιμό του. Άνοιξε απότομα τα μάτια· τα χείλη του τεντώθηκαν σχηματίζοντας έναν σπηλαιώδη κύκλο και το ουρλιαχτό του κράτησε πέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα, πριν καταλήξει σ' ένα κλαψιάρικο βογκητό.

Ο Γκάιγκερ έγειρε το κεφάλι στο πλάι και ο πελάτης άκουσε τον κριγμό από τον αυχενικό του σπόνδυλο. Κατόπιν ο Γκάιγκερ το έγειρε από την άλλη. Άλλος ένας κριγμός. Ο πελάτης προσπάθησε να κατανοήσει την έκφραση του Γκάιγκερ, όμως δεν κατάφερε να διακρίνει κάποιο συγκεκριμένο συναίσθημα.

«Μάθιου», είπε ο Γκάιγκερ, «θέλω να κρατήσεις τα μάτια σου κλειστά, να σταματήσεις τα βογκητά και να συγκεντρωθείς. Γνέψε αν μπορείς να το κάνεις.»

Το βογκητό του Μάθιου κόλλησε στον λαιμό του. Ανεβοκατέβασε το κεφάλι αδύναμα, σαν μαριονέτα, κι έκλεισε τα μάτια.

«Λοιπόν, υπάρχουν αμέτρητες τεχνικές πρόκλησης πόνου ανάλογα με το σενάριο –τα βασικά είδη είναι ο σωματικός, ο ψυχικός και ο συναισθηματικός πόνος. Σε αυτές τις κατηγορίες υπάρχουν πολλές υποκατηγορίες. Σε σωματικό επίπεδο, υπάρχει ο ηχητικός...»

Χτύπησε ρυθμικά το μικρόφωνο με τους κόμπους των δαχτύλων και το κεφάλι του Μάθιου τινάχτηκε, με τα μάτια του να ανοίγουν απότομα.

«Κλειστά τα μάτια!»

Ο Μάθιου ούρλιαξε και ο Γκάιγκερ ακούμπησε απαλά από ένα ακροδάχτυλο στα τρεμάμενα βλέφαρα του Μάθιου και τα έκλεισε. Κατόπιν ακούμπησε τον αντίχειρα σ' ένα σημείο πέντε εκατοστά αριστερά από το στέρνο του Μάθιου.

«Υπάρχει η πίεση...»

Ο αντίχειράς του σφίχτηκε και σχεδόν χωρίς το παραμικρό σημάδι προσπάθειας έσπρωξε προς τα μέσα, και ο Μάθιου μούγκρισε βραχνά, με το πρόσωπό του να συσπάται αποκαλύπτοντας τα δόντια του. Ο πελάτης παρατηρούσε έκπληκτος. Ψαχούλειψε με περιέργεια τα δικά του πλευρά.

«Υπάρχει η ωμή δύναμη...»

Ο Γκάιγκερ σήκωσε το χέρι, με τον αγκώνα διπλωμένο σε γωνία ενενήντα μοιρών. Ο πήχης του κινήθηκε σαν μοχλός με ελατήριο και τσακίστηκε με δύναμη στο στήθος του Μάθιου, στερώντας του το οξυγόνο απ' τους πνεύμονες, με αποτέλεσμα να του κοπεί η ανάσα, προσπαθώντας απεγνωσμένα να ρουφήξει αέρα.

«Όπως επίσης και η διείσδυση, το κόψιμο της σάρκας...»

Ο Γκάιγκερ έκανε μια παύση.

«Αν και τα θεωρώ πολύ μεσαιωνικά», συνέχισε. «Ωστόσο...»

Έβαλε το χέρι πίσω απ' το αυτί του και τράβηξε κάτι. Ήταν γυαλιστερό και ασημένιο, μήκους δέκα εκατοστών, απίστευτα λεπτό.

«Άνοιξε τα μάτια.»

Τα βλέφαρα του Μάθιου σηκώθηκαν. Τα καστανά μάτια του ήταν στολισμένα με κόκκινες κλωστές.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;»

Ο Μάθιου μισόκλεισε τα μάτια για να μπορέσει να διακρίνει τι κρατούσε ο Γκάιγκερ με τον αντίχειρα και τον δείκτη, και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ο πελάτης συνειδητοποίησε ότι ο ίδιος έγνεφε καταφατικά. Κάποτε είχε μετατοπιστεί ένας από

τους σπονδύλους του και είχε δοκιμάσει τα πάντα αναζητώντας ανακούφιση. Γνώριζε το αντικείμενο.

«Είναι μια βελόνα που χρησιμοποιείται στον βελονισμό. Κύρια λειτουργία της είναι να μπλοκάρει τη μετάδοση μέσα από τις νευρικές διόδους των διεγέρσεων που ο εγκέφαλος αναγνωρίζει ως πόνο. Ταυτόχρονα όμως μπορεί να προκαλέσει πόνο.» Η βελόνα γυάλισε στα ακροδάχτυλά του σαν μικροσκοπικό σπαθί παιδικού παιχνιδιού. «Στη δουλειά μου υπάρχουν ορισμένα στοιχεία ειρωνείας που δεν μπορείς να τα προσπεράσεις.»

Η επισήμανση διατυπώθηκε χωρίς ίχνος χιούμορ ή κακίας, με την έλλειψή τους να κάνει τις τρίχες στον σβέρκο του πελάτη να ανασηκωθούν από το ρίγος. Με το άλλο χέρι ο Γκάιγκερ άρπαξε τον Μάθιου απ' τα μαλλιά. Ένα κοφτό επιφώνημα ξέφυγε από τον Μάθιου –όχι ως αντίδραση στον πόνο αλλά ως συνειδητοποίηση του τι θα επακολουθούσε– και ο Γκάιγκερ έσπρωξε επιδέξια τη βελόνα ανάμεσα στους σπονδύλους του λαιμού του Μάθιου. Ο τελευταίος δεν μόρφασε, ενώ το βλέμμα του δεν στράφηκε αλλού ούτε για μια στιγμή, κολλημένο στο ανέκφραστο πρόσωπο του Γκάιγκερ.

«Το θέμα είναι ότι ο άνθρωπος αποτελεί ένα εξαιρετικά ευάλωτο δημιούργημα. Μάθιου, η βελόνα αυτή είναι ελαφρύτερη από το φτερό ενός σπουργίτη. Θα μπορούσε να λυγίσει αν το δάκρυ ενός παιδιού έπεφτε στην άκρη της.»

Ο Γκάιγκερ κούνησε ελαφρά τη βελόνα, προκαλώντας έτσι ένα κύμα άγριων ουρλιαχτών. Στη συνέχεια την τράβηξε και τα ουρλιαχτά σταμάτησαν. Στα μάγουλα του Μάθιου κυλούσαν ποτάμι τα δάκρυα, με τις ανάσες του να έχουν γίνει κοφτές, πνιχτές.

«Υπάρχει επίσης η στρέβλωση των αρθρώσεων, η χρήση έντονης θερμότητας ή ψύχους, η αναγκαστική κατάποση υγρών. Το βέβαιο είναι, Μάθιου, ότι θα μπορούσα να ασχολούμαι για μέρες μαζί σου χωρίς να επαναλάβω κάποια διαδικασία.»

Ο Γκάιγκερ αφαίρεσε τα ακουστικά από το κεφάλι του Μάθιου και τα άφησε στο πάτωμα μαζί με το μικρόφωνο. «Όσο για τον ψυχικό πόνο, θεωρώ ότι η ευαισθησία σου στα σωματικά ερεθίσματα καθιστά περιττή τη διερεύνηση του συγκεκριμένου πεδίου. Και ως προς τον συναισθηματικό πόνο... σύμφωνα με τον φάκελό σου, είσαι άγαμος, χωρίς δεσμό, μοναχοπαίδι με πεθαμένους γονείς, άρα δεν υπάρχει λόγος ν' ασχοληθώ. Μάθιου, όσο κι αν δεν το πιστεύεις, είσαι πολύ τυχερός.»

Ο πελάτης θα προτιμούσε να πιέσει ο Γκάιγκερ τον Μάθιου προκειμένου να ομολογήσει και να τελειώνει η υπόθεση. Στη συνέχεια ο πελάτης θα έκανε τα απαραίτητα τηλεφωνήματα και θα πήγαινε σπίτι του. Όταν όμως συνάντησε τον Γκάιγκερ, διαισθάνθηκε πως τα πράγματα δεν θα εξελίσσονταν κατ' αυτόν τον τρόπο.

«Μάθιου, δεν πρόκειται να σε ρωτήσω ακόμη, αφού βλέπω ότι δεν είσαι έτοιμος να πεις την αλήθεια και δεν θέλω να σε αναγκάζω να λες ψέματα.»

«Διάολε, ρώτα με ό,τι θες. Δ-δεν μπορώ να σου πω κάτι που δεν ξέρω, ρε γαμώτο.»

«Αυτό που λες είναι αλήθεια», είπε ο Γκάιγκερ. «Άσχετο μεν, αλλά είναι αλήθεια.»

Μια σκέψη έκανε το στομάχι του πελάτη να σφιχτεί. Υπήρχε περίπτωση ο Μάθιου να έλεγε αλήθεια; Μήπως είχε κλέψει κάποιος άλλος τις προδιαγραφές από το Τμήμα E & A; Όλα έδειχναν προς την πλευρά του Μάθιου, όμως μήπως...

«Στο πηγάδι, Μάθιου», είπε ο Γκάιγκερ. «Βρίσκεσαι στον πάτο του πηγαδιού, γι' αυτό κλείσε τα μάτια.»

Ο Γκάιγκερ κατέβασε τα χέρια στο πλάι, με τα δάχτυλα να παίζουν διαρκώς στον αέρα. Καθώς παρακολουθούσε, ο πελάτης αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάποιο μοτίβο· ο Γκάιγκερ έμοιαζε σχεδόν σαν να παίζει πιάνο.

«Λοιπόν. Είσαι εκεί κάτω αρκετή ώρα, και το μυαλό επηρεάζεται όταν το σώμα παραμένει ακινητοποιημένο για μεγά-

λα διαστήματα. Το σκοτάδι και η κλειστοφοβία επηρεάζουν την αντίληψη, την αίσθηση του χρόνου, την αίσθηση της ύπαρξης. Δημιουργούν ένα περιβάλλον όπου τα συναισθηματικά όρια γίνονται κάπως θολά. Ο πόνος υποχωρεί και αναλαμβάνει ο φόβος. Η ελπίδα λιγοστεύει και σύντροφος γίνεται η απόγνωση. Μόλις συμβεί αυτό, αρχίζεις να διαπιστώνεις ποιος πραγματικά είσαι –τα βάθη και τα όρια των αντοχών σου.»

Ο Γκάιγκερ γονάτισε μπροστά στον Μάθιου. «Και τότε αλλάζεις, Μάθιου, αναδιατάσσεσαι ακόμα και σε μοριακό επίπεδο. Πρόκειται για την απόλυτη αφύπνιση.»

Ο Γκάιγκερ έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να τα μαλάσσει με τον αντίχειρα και τον μέσο. Οι κινήσεις του ήταν μετρημένες, ακριβείς.

«Θα κάνουμε ένα σύντομο διάλειμμα. Εσύ παραμένεις στο πηγάδι.» Πήρε ένα μαύρο μεταξωτό μαντίλι και έδεσε τα μάτια του Μάθιου. «Και κάτι ακόμα, Μάθιου. Έχω μάθει πως, όταν βιώνεις συγκεκριμένα είδη πόνου, η προσμονή ακόμα περισσότερου πόνου είναι σχεδόν εξίσου ισχυρή με την ίδια την αίσθηση. Νομίζω ότι σύντομα θα καταλήξεις να συμφωνείς μαζί μου.»

Ο Γκάιγκερ βγήκε από το οπτικό πεδίο και τα φώτα έσβησαν ξανά. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα και στη συνέχεια άνοιξε η πόρτα στο δωμάτιο παρατήρησης και μέσα μπήκε ο Γκάιγκερ. Χωρίς να κοιτάξει τον πελάτη, πήγε στο μπαρ, γέμισε ένα ποτήρι με νερό και άρχισε να πίνει.

«Ανησυχώ λιγάκι», είπε ο πελάτης. «Έχω τον σωστό άνθρωπο;»

Ο Γκάιγκερ έγνεψε καταφατικά.

«Είσαι σίγουρος;»

Ο Γκάιγκερ έγνεψε και πάλι καταφατικά.

«Πώς το ξέρεις;»

«Το εξήγησα στον Μάθιου.» Άφησε το άδειο ποτήρι. «Άκουγες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι –αυτό για τον Τοσκανίνι. Καλά, πώς και δεν ομολόγησε ακόμα;»

«Δεν έχει φτάσει στο σημείο της απελευθέρωσης. Σύντομα όμως θα το κάνει.»

«Στο σημείο της απελευθέρωσης;»

Ο Γκάιγκερ έγνεψε καταφατικά για τρίτη φορά, αλλά έδειξε ότι θα προτιμούσε να μην το ξανακάνει. «Ο Μάθιου εξακολουθεί να τρομάζει περισσότερο με το τι θα συμβεί αν ομολογήσει παρά με το τι θα συμβεί αν δεν το κάνει. Για την ώρα, η πραγματικότητα των βασανιστηρίων είναι προτιμότερη από την πιθανότητα του θανάτου. Όμως αυτό θ' αλλάξει.»

Ο πελάτης αναρωτήθηκε πώς να ήταν άραγε ο Γκάιγκερ όταν χαμογελούσε –αν χαμογελούσε ποτέ.

«Δεν πρόκειται να τον σκοτώσουμε», είπε ο πελάτης. «Θέλουμε απλώς να μάθουμε σε ποιον πούλησε τα δεδομένα.»

Ο Γκάιγκερ τον παρατηρούσε χωρίς κανένα βλεφάρισμα. «Όμως εκείνος δεν το ξέρει.»

Ο Γκάιγκερ έφυγε. Ο πελάτης αναστέναξε και κοίταξε ξανά τον καθρέφτη και τη μαύρη άβυσσο. Τα ηχεία μετέφεραν την ήρεμη φωνή του Γκάιγκερ σε τρεμάμενα φτερά αγγέλων.

«Μάθιου, είσαι στο πηγάδι; Μπορείς να μου απαντήσεις;»

Η φωνή του Μάθιου ακούστηκε σαν σφυριδόχαρτο σε τραχύ ξύλο. «Ναι. Είμαι.»

«Ωραία.»

Στη συνέχεια ο Μάθιου άρχισε να ουρλιάζει. Ο ήχος ήταν τόσο δυνατός, που ακούστηκε από τα ηχεία στραπατσarisμένος εξαιτίας της παραμόρφωσης. Οι άγγελοι σκόρπισαν. Ο πελάτης γύρισε και άπλωσε το χέρι για να πάρει τις ωτοασπίδες.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

Στις τέσσερις προ μεσημβρίας, όρθιος στα σκαλιά της πίσω πόρτας, ο Γκάιγκερ παρατηρούσε μια αράχνη να υφαίνει τον ιστό της.

Έβρεχε. Ο ουρανός, σταχτής και συννεφιασμένος, έμοιαζε να έχει μαζευτεί στο βάθος του ορίζοντα σαν παλιό πάπλωμα. Μια σταγόνα κρεμόταν σε μια ίνα του καινούριου ιστού που εκτεινόταν από τη σκεπή της βεράντας μέχρι την ξύλινη κουπαστή, ενάμισι μέτρο πιο κάτω. Το αεράκι χτυπούσε την ίνα σαν χορδή κιθάρας· η σταγόνα έτρεμε, αλλά παρέμενε στη θέση της. Στη συνέχεια η αράχνη κατέβηκε, με τη φουσκωτή κοιλιά της να ταλαντεύεται, και άρχισε να υφαίνει μια καινούρια ίνα.

Νωρίτερα ο Γκάιγκερ είχε πληκτρολογήσει τις σημειώσεις του από τη συνεδρία με τον Μάθιου. Ακούγοντας το «Sgt. Pepper» από τα σχεδόν δίμετρα ηχεία Hyperion, ένιωθε την υπέροχη απόκριση του μπάσου ακόμα και στο απαλότερο άγγιγμα της πέννας του McCartney στις χορδές. Ως συνήθως ο γάτος ξά-

πλωνε στο γραφείο, απλωμένος πίσω από το δεξί άκρο του πληκτρολογίου, με την μπροστινή πατούσα να σηκώνεται και να χτυπά ρυθμικά το χέρι του Γκάιγκερ όποτε ο τελευταίος καθυστερούσε λίγα λεπτά να τον χαϊδέψει. Το σχεδόν ηχηρό γουργουρητό δυνάμωνε όταν ο Γκάιγκερ τού έξιανε την ουλή πάνω από το αριστερό μάτι που έλειπε. Ο Γκάιγκερ δεν ήξερε πώς είχε συμβεί το ατύχημα· το ζώο ήταν ήδη σε αυτή την κατάσταση όταν εμφανίστηκε στα πίσω σκαλιά του σπιτιού πριν από τρία χρόνια. Δεν ήξερε ούτε το όνομα του γάτου ούτε την προέλευσή του –με άλλα λόγια, οι δυο τους είχαν, κατά κάποιον τρόπο, κοινά στοιχεία.

Ο Γκάιγκερ πάντα κρατούσε σημειώσεις το ίδιο βράδυ, μετά από μια συνεδρία, όσο οι ενέργειες και οι αντιδράσεις παρέμεναν χαραγμένες στο μυαλό του. Είχε διαπιστώσει ότι ακόμα και οι ελάχιστες ώρες ύπνου θόλωναν τα όρια της μνήμης. Την επόμενη μέρα ο συνεργάτης του, ο Χάρι, του έστελνε ηλεκτρονικά την απομαγνητοφώνηση από το βίντεο της συνεδρίας και ο Γκάιγκερ τη διάβαζε και πρόσθετε σχόλια στα σχετικά σημεία.

Εργαζόταν καθισμένος στην εργονομική καρέκλα του γραφείου, κατασκευασμένη ειδικά για εκείνον. Παρ' όλα αυτά, ανά δεκαπέντε λεπτά αναγκαζόταν να σηκώνεται και να περπατάει, αλλιώς το αριστερό του πόδι μούδιαζε μέχρι τις άκρες των δαχτύλων. Όλα αυτά τα χρόνια είχε επισκεφθεί τρεις ειδικούς για το πρόβλημα –ένας γιατρός το είχε αποκαλέσει «νεκροποδία»–, όμως όλοι τους έλεγαν το ίδιο πράγμα: η μόνη λύση ήταν η επανορθωτική χειρουργική επέμβαση. Ο Γκάιγκερ τούς έλεγε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει κάποιον να χρησιμοποιήσει νυστέρι στο σώμα του, για κανένα λόγο. Έχοντας μόλις ολοκληρώσει την εξέτασή του, κατανοούσαν την αντίδρασή του.

Ο Γκάιγκερ είχε βγει στην πίσω πλευρά για να ξεμουδιάσει και να κάνει τσιγάρο. Δεν κάπνιζε μέσα στο σπίτι. Είχε διαπι-

στώσει ότι η μυρωδιά του ταγκισμένου καπνού σε κλειστό χώρο επηρέαζε τη συγκέντρωσή του. Πριν από μήνες, όταν ήταν ακόμα νέος στην ψυχανάλυση, ο δρ Κόρλι είχε εντοπίσει την αιτία στον πατέρα του Γκάιγκερ και στα Camel που κάπνιζε μανιωδώς. Μέχρι στιγμής ήταν η μόνη εικόνα του πατέρα του που ο Κόρλι είχε καταφέρει να αποσπάσει από τον Γκάιγκερ –σ’ ένα όνειρο, ο Γκάιγκερ είχε δει το ανέκφραστο πρόσωπο του πατέρα του να τον κοιτάζει από ψηλά, με ένα τσιγάρο σφηνωμένο στα σαρκώδη χείλη του και τον καπνό να προβάλλει ελικοειδώς από τα ρουθούνια του. Ο Γκάιγκερ θυμόταν τον εαυτό του να σκέφτεται: Έτσι πρέπει να είναι ο Θεός. Αν και μάλλον είναι πιο ψηλός.

Ένωσε τον γάτο, που μόλις είχε βγει από την ανοιχτή πόρτα, να τρίβεται στους αστραγάλους του. Έπιασε το ζώο και έριξε το τριχωτό σώμα στον ώμο του. Μετά το κούρνιασμα στο γραφείο, ήταν η αγαπημένη του θέση.

Ο Γκάιγκερ άναψε ένα Lucky Strike και άρχισε να παρατηρεί την αράχνη. Γεμάτη αποφασιστικότητα, εκτελούσε το μοναδικό της καθήκον με αμέτρητες τέλειες κινήσεις. Σαν ξυλουργός ικανός να φτύνει καρφιά πλασμένα στην κοιλιά του και να χρησιμοποιεί τα χέρια του σαν σφυριά. Σαν μουσικός που έχει για όργανο το ίδιο του το σώμα. Ο Γκάιγκερ αναρωτήθηκε: Υπάρχει άλλο πλάσμα που να δημιουργεί με τόση εργατικότητα και δεξιότητα μια φονική κατασκευή –πέρα απ’ τον άνθρωπο;

Ο Γκάιγκερ ήταν ένας απόστολος, ένας σκλάβος της ακρίβειας. Διαρκώς ανέλυε, διύλιζε και αποσαφήνιζε τμήματα του συνόλου, επειδή στην ΑΠ –την Ανάκτηση Πληροφοριών– οι λεπτομέρειες ήταν ζωτικής σημασίας. Στόχος του ήταν να αναγάγει τη διαδικασία σε τέχνη, γι’ αυτό και οτιδήποτε συνέβαινε από τη στιγμή που ο Γκάιγκερ έμπαινε στο δωμάτιο είχε τη δική

του σημασία και έπρεπε να αναγνωριστεί. Κάθε έκφραση του προσώπου· κάθε λέξη και κάθε σιωπή· κάθε τικ, βλέμμα και κίνηση. Του αρκούσαν δεκαπέντε λεπτά στο δωμάτιο με κάποιον Τζόουνς ώστε, εννέα φορές στις δέκα, να καταλάβει πώς θα αντιδρούσε ο Τζόουνς σε μια συγκεκριμένη πράξη, πριν το συνειδητοποιήσει ο ίδιος: με φόβο, περιφρόνηση, απόγνωση, λεονταρισμό ή άρνηση. Υπήρχαν μοτίβα, κύκλοι, επωδοί συμπεριφοράς. Δεν χρειαζόταν παρά να προσέξεις καλά για να αντιληφθείς τα πάντα. Το είχε μάθει ακούγοντας μουσική· είχε καταλήξει να κατανοεί ότι κάθε νότα παίζει τον ρόλο της στο σύνολο, κάθε ήχος επηρεάζει και συμπληρώνει τους υπόλοιπους. Μπορούσε να μουρμουρίσει την κάθε νότα από χιλιάδες μουσικά κομμάτια. Όλες τους βρίσκονταν στο μυαλό του. Στην μουσική, όπως και στην ΑΠ, τα πάντα έχουν νόημα.

Παρ' όλα αυτά, ανεξάρτητα από τις άπειρες εμπλεκόμενες παραμέτρους, η άποψη του Γκάιγκερ για τη δουλειά του ήταν σχετικά απλοϊκή. Ο πελάτης και ο Τζόουνς σχεδόν πάντα υπάκουαν σε ένα από τα τρία βασικά σενάρια:

Νο. 1: Κλοπή. Ο Τζόουνς είχε κλέψει κάτι από τον πελάτη, που με τη σειρά του ήθελε να το ξαναπάρει.

Νο. 2: Προδοσία. Ο Τζόουνς είχε προβεί σε μια πράξη απιστίας ή προδοσίας και ο πελάτης ήθελε να μάθει την ταυτότητα των όποιων συνεργών και το εύρος των πιθανών συνεπειών.

Νο. 3: Ανάγκη. Ο Τζόουνς διέθετε πληροφορίες ή γνώσεις που ο πελάτης ήθελε να αποκτήσει.

Οι άνθρωποι διαφέρουν μεταξύ τους, αλλά με συγκεκριμένους τρόπους. Το αποδεικνυαν διαρκώς οι απομαγνητοφωνήσεις του Γκάιγκερ. Από τότε που ξεκίνησε αυτή τη δουλειά είχε γεμίσει είκοσι έξι μαύρα ντοσιέ πάχους δέκα εκατοστών, αραιασμένα τώρα πια στη σειρά, στο γραφείο του. Μπορούσε να διασταυρώσει τα δεδομένα στις σημειώσεις του με βάση το επάγγελμα, την ηλικία, τη θρησκεία, την καθαρή αξία και κυ-

ρίως το είδος του ισχυρισμού. Τα ντοσιέ αποτελούσαν μια εγκυκλοπαίδεια πληροφοριών με θέμα την ανταπόκριση και την αντίδραση στον εκφοβισμό, στην απειλή, στον φόβο και στον πόνο. Όμως σε αυτές τις σελίδες δεν υπήρχαν δεδομένα σχετικά με τον θάνατο. Ο Γκάιγκερ δεν είχε οδηγήσει κανέναν Τζόουνς στον θάνατο κατά τη διάρκεια κάποιας συνεδρίας – ούτε μία φορά στα έντεκα χρόνια. Όπως θα έλεγε και ο Κάρμινε, ο Γκάιγκερ έβρισκε πάντα στόχο.

Οι πελάτες του Γκάιγκερ προέρχονταν από τον ιδιωτικό τομέα, τον επιχειρηματικό κόσμο, το οργανωμένο έγκλημα, την κυβέρνηση. Πριν από τέσσερα χρόνια μάλιστα είχε εργαστεί για ένα διάστημα σε μια μυστική τοποθεσία για τους πράκτορες κάποιας υπηρεσίας. Πίστευαν ότι οι μέθοδοί τους ήταν ό,τι πιο εξελιγμένο υπήρχε, όμως ο Γκάιγκερ αντιλήφθηκε αμέσως ότι βρίσκονταν πολύ πίσω από την εποχή τους: ήταν τύποι που έβγαζαν φτερά από μύγες συζητώντας ταυτόχρονα για τη σωτηρία του κόσμου. Στην ΑΠ δεν υπήρχε υποκατάστατο της εξειδίκευσης. Ο πατριωτισμός, η θρησκεία, η σιδηρά πίστη στο σωστό και στο λάθος, όλα αυτά όφειλαν να μένουν στην άκρη. Σε τελική ανάλυση υπήρχαν τα ψέματα και η αλήθεια, με το μεταξύ τους διαχωριστικό τόσο λεπτό, ώστε να μην υπάρχει χώρος για παραγεμίσματα όπως η ακεραιότητα και οι πεποιθήσεις. Οι πράκτορες στη μυστική τοποθεσία στέκονταν παράμερα και τον παρατηρούσαν να εργάζεται για τον Γκάιγκερ, έμοιαζαν με ανθρώπους των σπηλαίων που τον έβλεπαν να ανάβει φωτιά χρησιμοποιώντας Zippo.

Ήταν σπουδαστής της τέχνης του, αλλά και ιστορικός. Όπως τα μαύρα ντοσιέ αποτελούσαν το συμπύκνωμα της δουλειάς του, έτσι και ο ίδιος ήταν ένα ζωντανό κείμενο του επαγγέλματος – σε ό,τι αφορά την προέλευση, τις αιτιολογίες, τις μεθοδολογίες και την εξέλιξή του. Γνώριζε ότι ο άνθρωπος χρησιμοποιούσε ανενδοίαστα τα βασανιστήρια τουλάχιστον από το 1252, όταν ο πάπας Ιννοκέντιος Δ' ενέκρινε τη χρήση

τους για να αντιμετωπίσει τους αιρετικούς. Από εκείνη την επίσημη έγκριση και μετά είχαν δαπανηθεί αμέτρητα χρόνια και προσπάθειες για τη δημιουργία και την τελειοποίηση των μεθόδων πρόκλησης πόνου με στόχο εκείνο που ένα άτομο ή μία ομάδα θεωρούσε απαραίτητη πληροφορία ή αλήθεια. Η πρακτική δεν γνώριζε πολιτισμικούς, γεωγραφικούς ή εθνικούς περιορισμούς. Η Ιστορία αποδείκνυε πως αν διέθετες τα βασικά εργαλεία –σφυρί, πριόνι, ράσπα– και τα βασικά υλικά –ξύλο, σίδηρο, σκοινί, φωτιά– δεν χρειαζόσουν τίποτε άλλο. Με την προσθήκη ορισμένων βασικών γνώσεων φυσικής και ανατομίας, ήσουν έτοιμος για τη δουλειά.

Ο Γκάιγκερ είχε ξεκινήσει την εκπαίδευσή του μελετώντας τα ένστικτα και τις θεμελιώδεις επιλογές των πρωτοπόρων. Συγκεκριμένες μέθοδοι και τεχνικές ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματικές, μεταξύ αυτών:

Αιχμηρά αντικείμενα. Η Καρέκλα του Ιούδα αποδείχτηκε τόσο πετυχημένη την περίοδο της Ιεράς Εξέτασης, ώστε οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες άρχισαν να υιοθετούν τις δικές τους εκδοχές. Culla di Giuda, Judaswiege –ανεξαρτήτως ονόματος, ήταν ένα πυραμιδοειδές κάθισμα πάνω από το οποίο αιωρούνταν ο Τζόουνς κρεμασμένος με σκοινιά.

Εγκιβωτισμός και άσκηση πίεσης. Η Σιδηρά Παρθένος, μία όρθια σαρκοφάγος, εσωτερικά είχε καρφιά και ανοίγματα για την εισαγωγή διαφόρων αιχμηρών ή οδοντωτών αντικειμένων στη διάρκεια της ανάκρισης. Ήταν επίσης, ως έναν βαθμό, ο πρόγονος της διαδικασίας αισθητηριακής απώλειας. Ο κόθορνος, η Ισπανική Μπότα και η Μαλαισιανή Πρέσα Ποδιών χρησιμοποιούσαν τη συμπίεση και τη στρέβλωση για το σπάσιμο των ποδιών· ο σφιγκτήρας περιοριζόταν σ' ένα δάχτυλο τη φορά, όμως ο ανακριτής που τον κουβαλούσε στην τσέπη του μπορούσε να μετατρέψει οποιονδήποτε χώρο σε θάλαμο βασανιστηρίων.

Δεσμά και επιμήκυνση. Η Στρέβλη αποτελούσε τεχνολογικό επίτευγμα, καθώς χρησιμοποιούσε κυλίνδρους, μοχλούς και χειρολαβές, επιτρέποντας στον χρήστη να αυξήσει ή να μειώσει αμέσως τον σωματικό πόνο κατά ελάχιστους βαθμούς έντασης.

Ο εικονικός πνιγμός ήταν άλλο ένα εύρημα των ανακριτών της Ιεράς Εξέτασης. Κατανοούσαν πως, παρόλο που η βύθιση του Τζόουνς στο νερό μπορούσε να αποδειχθεί αποτελεσματική σε εύλογο διάστημα, ο εικονικός πνιγμός προκαλούσε σχεδόν αυτόματα την αίσθηση της ασφυξίας, εντείνοντας τον φόβο του θανάτου.

Η έντονη θερμότητα αποτελούσε ανέκαθεν βασική επιλογή στο επάγγελμα του βασανιστή –σκεφτείτε τη φράση «βάζω το χέρι μου στη φωτιά»–, όπως και η τομή και το γδάρισμα της σάρκας. Χρήσιμη επίσης ήταν μια σειρά από εργαλεία, από τα απλά –όπως η τανάλια για την αφαίρεση νυχιών– ως τα πιο περίπλοκα –όπως το Αχλάδι, ένα αρθρωτό και συχνά υπέροχα χαραγμένο μεταλλικό εργαλείο που τοποθετείται στο αιδοίο ή στον πρωκτό και ανοίγει σταδιακά χρησιμοποιώντας τον σφιγκτήρα της λαβής. Ο κατάλογος των εργαλείων ήταν μακρύς: ο Τροχός, η Ισπανική Ξύστρα, ο Κρανιοθραύστης, τα Σαγόνια του Κροκόδειλου, ο Πάσσαλος, η Κρεμάλα με τα χέρια πίσω από την πλάτη. Όλα αυτά και ακόμα περισσότερα είχαν εφευρεθεί πριν από τη Βιομηχανική Επανάσταση, και ο Γκάιγκερ είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η πρακτική των βασανιστηρίων δεν αποτελούσε παρέκκλιση. Στον βωμό της σκοπιμότητας και της αναζήτησης πληροφοριών, ο άνθρωπος ήταν ανέκαθεν πρόθυμος να θυσιάσει τους νόμους και τα πιστεύω του για να νομιμοποιήσει τον βασανισμό των διαφωνούντων.

Μετά από πολλή μελέτη και σκέψη ο Γκάιγκερ είχε καταλήξει σε μία συγκεκριμένη επιχειρησιακή διαδικασία. Αναλάμ-

βανε μόνο όταν υπήρχαν συστάσεις. Αν μια εταιρεία ή κάποιο άτομο χρειαζόταν τις υπηρεσίες του, ενημερώνονταν για την ιστοσελίδα του και λάμβαναν τον κωδικό ασφαλείας. Ο Χάρι, ο συνεργάτης του, έλεγχε άμεσα το αίτημα: αν δεν εντόπιζε κάτι το επιλήψιμο, ζητούσε από τον δυνητικό πελάτη να στείλει προκαταρκτικές πληροφορίες για τον Τζόουνς. Κατόπιν ο Χάρι άρχιζε την έρευνα και μέσα σε δυο τρεις μέρες δημιουργούσε ένα λεπτομερειακό προφίλ. Ο Χάρι ήταν μυγιάγγιχτος, όμως δεν υπήρχε καλύτερος στη δουλειά του. Μπορούσε να ανακαλύψει πράγματα για τον Τζόουνς που τα αγνοούσε η σύζυγος ή ο καλύτερος φίλος του, η κυβέρνηση, ακόμα και ο ίδιος ο Τζόουνς. Αφού διάβαζε τον φάκελο, ο Γκάιγκερ έλεγε στον Χάρι αν θα δεχόταν τη δουλειά.

Ο Γκάιγκερ είχε τρεις κανόνες. Δεν αναλάμβανε παιδιά, αν και ο Χάρι δεν είχε λάβει ποτέ ανάλογο αίτημα. Δεν αναλάμβανε άτομα που στο παρελθόν είχαν αντιμετωπίσει καρδιακά προβλήματα. Και δεν αναλάμβανε άτομα άνω των εβδομήντα δύο ετών –ο Γκάιγκερ είχε διαβάσει μελέτες που έδειχναν ότι ο κίνδυνος καρδιακής προσβολής και εγκεφαλικού αυξανόταν σε μη αποδεκτά επίπεδα μετά τη συγκεκριμένη ηλικία.

Υπήρχε όμως και μία γκρίζα ζώνη: οι υποθέσεις Σίγμα Δέλτα (το Συντομότερο Δυνατό). Η πεποίθηση του Γκάιγκερ ότι «τα πάντα έχουν σημασία» σήμαινε ότι «ένα θύμα δεν είναι απλώς το σύνολο των επιμέρους στοιχείων του.» Αν λοιπόν ένας πελάτης ζητούσε Σίγμα Δέλτα –δηλαδή, μια βιαστική δουλειά–, ο Γκάιγκερ συχνά αρνιόταν. Υπήρχαν ένα σωρό πράγματα που όφειλε να λαμβάνει υπόψη: τη γλώσσα του σώματος, τις λεκτικές αντιδράσεις, τον τόνο της φωνής, τις εκφράσεις του προσώπου, μια συνεχή ροή πληροφοριών που διαμόρφωνε τις επιλογές και τις αποφάσεις του –και ένας λανθασμένος υπολογισμός ή ένα εσφαλμένο συμπέρασμα, ανεξάρτητα από το μέγεθος της σημασίας τους, μπορούσε να τινάξει στον αέρα μια συνεδρία ή ακόμα και να δημιουργήσει ένα ρήγμα στο

προσωπικό του σύμπαν. Γι' αυτό και ο Γκάιγκερ προτιμούσε να εργάζεται από μέσα προς τα έξω και να ακολουθεί ένα σχέδιο βασισμένο στην έρευνα του Χάρι. Ορισμένοι επαγγελματίες, όπως ο Ντάλτον, δούλευαν από έξω προς τα μέσα καταφεύγοντας σε μια κάπως μονοδιάστατη, μετωπική ωμότητα. Όμως με αυτή την προσέγγιση ο πελάτης δεν μπορούσε να είναι πάντα σίγουρος για την κατάσταση του θύματος μετά την ολοκλήρωση της συνεδρίας –αν και σε ορισμένες περιπτώσεις αυτό ήταν αδιάφορο.

Ο Γκάιγκερ –όπως και όλοι στον χώρο της ΑΠ– είχε ακούσει κάμποσες ιστορίες για τον Ντάλτον. Η γνωστότερη σχετιζόταν με την Καταιγίδα της Ερήμου, όταν Κουβεϊτιανοί μπάτσοι συνέλαβαν ένα από τα πρωτοπαλίκαρα του Σαντάμ που προσπαθούσε να περάσει κρυφά τα σύνορα. Ασχολήθηκαν με τον Ιρακινό επί μία εβδομάδα χωρίς αποτέλεσμα και στη συνέχεια κάλεσαν τον Ντάλτον και του έδωσαν το ελεύθερο να του κάνει ό,τι θέλει. Τέτοιου είδους συνεδρίες ονομάζονται «ΑΜΑ» –από τα αρχικά της φράσης «Απελευθέρωση Μάλλον Απίθανη»–, που σημαίνει ότι ο κόσμος είναι μάλλον προτιμότερο να μη δει τον Τζόουνς έπειτα από την ολοκλήρωση της ανάκρισης. Την πρώτη φορά που ο Ντάλτον ρώτησε κάτι, ο Ιρακινός χαμογέλασε, και ο Ντάλτον έκοψε το χέιλος του με ένα περιστροφικό μαχαίρι. Συνέχισε τη δουλειά του με ένα πιστόλι για καρφιά –και ο Τζόουνς έδωσε στον Ντάλτον όλες τις πληροφορίες. Το περιστατικό μπορεί να ήταν απόκρυφο, όμως απογείωσε την καριέρα του Ντάλτον. Στον χώρο της ΑΠ δεν είναι αρνητικό να έχεις τέτοια φήμη –ότι είσαι ικανός για τα πάντα– αφού οι περισσότεροι πελάτες αντιμετωπίζουν τους Τζόουνς ως εχθρούς και, στην πραγματικότητα, αποζητούν κάτι περισσότερο από αποζημίωση ή διαφώτιση. Θέλουν ό,τι έχουν και δεν έχουν.

Κατά τη γνώμη του Γκάιγκερ, η πολιτική, η επιχειρηματικότητα και η θρησκεία ήταν τα τρία τελευταία δάχτυλα μιας ακρωτηριασμένης γροθιάς. Ταυτόχρονα, η αλήθεια αποτελού-

σε ένα όπλο που ακόμα και μια τσακισμένη γροθιά μπορούσε να κρατάει και να χρησιμοποιεί επιδέξια. Ένα απίστευτα πολυχρηστικό αγαθό· μπορούσε να ανταλλάγει, να βοηθήσει στην επίτευξη ενός σκοπού ή να δημιουργήσει κέρδος. Όμως ήταν ένα ασταθές στοιχείο με σύντομο κύκλο ζωής, άρα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί γρήγορα πριν εκραγεί στα μούτρα του πελάτη. Από νωρίς ο Γκάιγκερ είχε μάθει ότι η αλήθεια δεν ήταν πια ιερή –ήταν απλώς ό,τι πιο καυτό στην αγορά· και αν υπήρχε κάποιος στην ΑΠ που πίστευε ότι ενεργούσε σύμφωνα με έναν ενάρετο κώδικα, ήταν τουλάχιστον παραπλανημένος.

Ο γάτος πήδησε από τον ώμο του Γκάιγκερ στην κουπαστή της βεράντας και ξεκίνησε για τη νυχτερινή του βόλτα. Όπως πάντα, θα επέστρεφε γύρω στις πέντε τα ξημερώματα· το βιολογικό ρολόι αυτού του πλάσματος ήταν σχεδόν αλάνθαστο.

Η αράχνη είχε ολοκληρώσει το νυχτερινό της έργο. Μια μεγάλη ριγωτή νυχτοπεταλούδα είχε ήδη πιαστεί στο κέντρο του ιστού και πάλευε αλαφιασμένη, αγνοώντας πως όσο περισσότερο προσπαθούσε να ελευθερωθεί, τόσο έσφιγγαν τα δεσμά της. Χωρίς να χάσει χρόνο η αράχνη κατέβηκε από την επάνω δεξιά γωνία του ιστού. Έδειχνε να μη βιάζεται καθόλου, λες και ο σκοπός ήταν υποδεέστερος του μέσου, η λεία ένα απλό υποπροϊόν της τέχνης που την είχε παγιδεύσει.

Ο Γκάιγκερ άναψε άλλο ένα Lucky. Καθώς η αράχνη έφτανε στο έπαθλό της, ο Γκάιγκερ πλησίασε τη φλόγα του αναπτήρα σε μία από τις ίνες στήριξης. Ο ιστός, η νυχτοπεταλούδα και η αράχνη χάθηκαν σ' ένα σύννεφο φωτιάς.

Ο Γκάιγκερ αποφάσισε να μην αναλύσει την πράξη του εκείνη τη στιγμή και επέστρεψε ξανά μέσα. Θα τη συζητούσε αύριο, με τον Κόρλι.

2

Ο δρ Μάρτιν Κόρλι, όρθιος στην κουπαστή του μπαλκονιού στον δέκατο όγδοο όροφο, ρούφηξε το Marlboro Light, που κάπνιζε μεταξύ των συνεδριών, και κατσούφιασε. Από τη στιγμή που άλλαξε τη συνηθισμένη του μάρκα τσιγάρων, το συγκεκριμένο τελετουργικό αποτελούσε μία ακόμη –την πιο πρόσφατη– προσθήκη σε μια σειρά επώδυνων θυσιών που στόχο είχαν να καθυστερήσουν το μοιραίο τέλος. Δεν ήταν το ορόσημο των εξηκοστών του γενεθλίων που είχε εντείνει την εγρήγορσή του και τον είχε απομακρύνει από τις παλιές του συνήθειες, ήταν επακόλουθο του διαζυγίου του. Ο μακροχρόνιος γάμος και οι αμέτρητες συνήθειές του, άσχετα με το πόσο κοινότοπες ή στατικές ήταν, δημιουργούσαν μια κατευναστική αίσθηση συνέχειας, μιας ομοιομορφίας που απέκρυπτε την πάροδο του χρόνου. Από τη στιγμή που έφυγε η Σάρα, η μοναξιά του ήταν εκείνη που τον πληροφορούσε καθημερινά για την ηλικία του και την προοπτική του περαιτέρω εκφυλισμού.

**Ένας επαγγελματίας βασανιστής με αυστηρό κώδικα τιμής,
μυστηριώδες παρελθόν και την αφέλεια να πιστεύει
ότι μπορεί να σώσει τη ζωή ενός παιδιού...**

Ο Γκάιγκερ έχει ένα χάρισμα: αναγνωρίζει το ψέμα μόλις το ακούσει. Στον εργασιακό του τομέα, την «ανάκτηση πληροφοριών», όπως αποκαλείται από τους επαγγελματίες του χώρου, η ικανότητά του είναι ανεκτίμητη γιατί η αλήθεια είναι το παν –και οι πελάτες του τον εμπιστεύονται να την εκμαιεύσει και από τους πλέον απρόθυμους. Οι ανακρίσεις του σπάνια έχουν αιματηρή κατάληξη, αλλά δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει βάνουσες τεχνικές σωματικής και ψυχολογικής πίεσης προκειμένου να οδηγήσει τα θύματά του σ' ένα σημείο όπου ο πόνος περνά σε δεύτερη μοίρα, πίσω από τον φόβο, από το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή. Επειδή μόνο τότε του λένε αυτό που θέλει να μάθει...

Ένας από τους κανόνες του είναι να μην αναλαμβάνει ποτέ παιδιά. Όταν λοιπόν ο συνεργάτης του, ο πρώην δημοσιογράφος Χάρι Μπόντικερ, του φέρνει έναν πελάτη που απαιτεί από τον Γκάιγκερ να ανακρίνει ένα δωδεκάχρονο αγόρι, ο Γκάιγκερ αντιδρά ενστικτωδώς. Το οδηγεί στην ασφάλεια του διαμερισμάτος του στη Νέα Υόρκη και υπόσχεται να το προστατέψει πάση θυσία. Τι είναι όμως αυτό που γνωρίζει ο μικρός και είναι ικανό να τον βλάψει τόσο; Ο Γκάιγκερ και ο Χάρι πρέπει οπωσδήποτε να ανακαλύψουν τον λόγο που ο πελάτης τους θέλει απεγνωσμένα να μάθει το μυστικό του μικρού. Γιατί έχουν έναν ανελέητο αντίπαλο –κάποιον που χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να πετύχει τον στόχο του. Και ο χρόνος τους τελειώνει...

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-699-2

